28/03/2019

Η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Δημιοβήτισσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Πλησίον τοῦ χωρίου Γιάννιτσα (Ἐλαιοχώριον) ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταΰγετος εὑρίσκεται ἡ Ἱερὰ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Δημιόβης.
Τὸ ὄνομα Δήμιοβα προέρχεται ἀπὸ τὸν σλαβικὸ τύπο Τίμνιοβα ἢ Τίμιοβα καὶ σημαίνει κροκοτόπι δηλαδὴ τόπο ὅπου φύεται τὸ φυτὸ κρόκος (ζαφορά).
Ἡ Μονὴ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσα Ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας Βρεφοκρατούσας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὀνομασία «Ἐλπὶς τῶν Χριστιανῶν» καὶ εἶναι θαυματουργός. Ἔχει εἰκονογραφηθεῖ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Εἰκονομαχίας, πρὶν δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας στὴν Ἑλληνορωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, τοῦ Λέοντος Γ' Ἰσαύρου 716-741. Ἁγιογραφήθηκε περίπου τὸ 700 μ.Χ. καὶ ἴσως πρὶν ἀπὸ αὐτό. Ἡ Εἰκόνα τῆς Παναγίας εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Μεσσηνίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ παράδοση θέλει τὴν ἁγία εἰκόνα νὰ τὴν ἔχει ζωγραφίσει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἡ ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς χαριτοβρύτου εἰκόνας τῆς Δημιοβήτισσας καταγράφεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1864 στὸ ἔργο τοῦ ἀγωνιστοῦ Χριστόδουλου Καπετανάκη: «Περιγραφὴ τῆς Θεομητορικῆς ἁγίας Εἰκόνος τῆς Διμίνοβας».

Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων Δ’ (775 μ.Χ.- 780) καταδιώκει μὲ ἰδιαίτερο φανατισμὸ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ποὺ τιμοῦν τὶς εἰκόνες. Ἡ σύζυγος του ὅμως αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἦταν πιστὴ χριστιανὴ καὶ εὐλαβεῖτο πολὺτὶς ἅγιες εἰκόνες, μάλιστα ὡς αὐτοκράτειρα τὸ 787 ἀναστήλωσε τὶς ἱερὲς εἰκόνες. Ὁ Λέων πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Εἰρήνη προσεύχεται ἐνώπιον μιᾶς εἰκόνος, καὶ θέλησε νὰ τὴν τιμωρήσει.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦταν ἡ Παναγία ἡ Δημιοβήτισσα. Μὲ μεγάλο θυμὸ εἰσέρχεται στὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν ἡ ἱερὰ εἰκὼν καὶ μὲ ἕνα τσεκούρι χτυπᾷ τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ στῆθος τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος:« Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔτρεξαν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος καθαρὰ αἵματα, ὡς καὶ φαίνονται μέχρι σήμερον».
Ἡ Εἰρήνη γιὰ νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τὴν ἔριξε ἀπὸ τὸ παλάτι στὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου.
Μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ Εἰκόνα διέπλευσε τὸ Αἰγαῖο Πέλαγος καὶ κατέληξε: «εἰς τόπον εὔκρατον καλούμενον Διμίνοβας... Ἦτον δὲ τόπος ὅλος ἄγριος καὶ δάσος πυκνὸν καὶ δένδρα μεγάλα, ὁπού καὶ τὴν σήμερον σῴζονται ἀπ’ αὐτά. Καὶ ἐκεῖ, εἰς ἕνα ἀπότομον κρημνόν, εἰς ἕνα κισσόν, ἠθέλησε νὰ σταθῇ. Ἡ Εἰκὼν αὕτη ἐφανερώθη, ὡς λευκοφόρος γυνή, εἰς μίαν τζοπανοπούλαν ὀνομαζομένην Εὐγενικούλαν, Γιαννιτζάν».

Τὰ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς Παναγίας ἔγιναν σύντομα γνωστὰ στοὺς εὐσεβεῖς πιστούς της Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν πολλὰ χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα καὶ ζῶα στὴν Μονὴ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ οἰκοδομηθεῖ περικαλλὴς Ναός, ἀρκετὰ κελλιὰ καὶ ἀρχονταρίκι γιὰ τὴν φιλοξενία τῶν προσκυνητῶν.
Ἡ διήγηση αὐτὴ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα στὶς καρδιὲς καὶ τὰ χείλη τῶν ἁπλῶν πιστῶν, τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἡ σημερινὴ λογικοκρατούμενη σκέψη δὲν κατόρθωσε νὰ ἐπηρεάσει, ἀνθρώπων ποὺ δὲν βλέπουν τὰ πράγματα καὶ τὴν΄ὕπαρξη μόνο μὲ τὰ μάτια τῆς λογικῆς ἀλλὰ βλέπουν τὰ πάντα μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς, μὲ τὰ μάτια «τοῦ εἶναι» ἤ ἁπλούστερα μὲ τὰ μάτια τῶν δακρύων, τὰ μάτια τῆς ἄσκησης καὶ ὄχι μὲ τὰμάτια τῆς ἀσθένειας τοῦ ἐγωιστικοῦ ὀρθολογισμοῦ. Οἱ ἁπλοὶ αὐτοὶ πιστοὶ βιώνουν καθημερινὰ καὶ σήμερα τὰ θαύματα καὶ τὰ θαυμάσια ποὺ ποιεῖ σ᾽αὐτοὺς ἡ Παναγία ἡ Δημιοβήτισσα.

Ὑπάρχει ὅμως, καὶ ἄλλη ἱστορικὴ καταγραφὴ γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Θαυματουργοῦ Παναγίας Δημιοβίτισσας, ἡ ὁποία ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Νικολάου,τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσήνης Ἰωσήφ, πρώτου Μινίστρου τῆς Θρησκείας καὶ τοῦ Δικαίου τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ καταγραφὴ αὐτὴ γίνεται στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, στὸ ὁποῖο ὑπήγετο ἡ Μονὴ Δημιόβης ὡς Σταυροπηγιακὴ Μονὴ καὶ γιὰ τοῦτο τὸν λόγο εἶναι βαρύνουσας σημασίας. Ὁ Κωνσταντῖνος Νικολάου τὴν καταγραφὴ αὐτὴ τὴν ἔθεσε στὰ ἀρχεῖα τῆς Μονῆς.

Αὐτὴ ἡ διήγηση εἶναι ἡ παρακάτω:
Ἡ ἱστορία τῆς Ἁγίας Εἰκόνος ἀρχίζει τὴν ἐποχὴ τῆς Εἰκονομαχίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος Γ΄ Ἰσαύρου (717-740).
Τὸ 726μ.Χ. ὁ Λέων κηρύσσει φοβερὸ διωγμὸ ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων. Οἱ εἰκόνες καταστρέφονται μὲ ἰδιαίτερη μανία. Πολλοὶ μοναχοὶ ἀκρωτηριάζονται, θανατώνονται ἐπειδὴ ἀντιστέκονται στὴν ἀσέβεια τῶν εἰκονομάχων.

Ὁ νεώτερος ἀδελφός τοῦ διώκτου αὐτοκράτορος ἦταν ὀπαδὸς τῶν ἁγίων εἰκόνων. Εἶχε ἱερὲς εἰκόνες, τὶς ὁποῖες καὶ προσκυνοῦσε κρυφά. Ὅμως κάποιος αὐλικὸς πρόδωσε τὸν πρίγκιπα στὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐθύμωσε καὶ διέταξε νὰ γίνει ἔρευνα στὰ ἰδιαίτερα δώματα τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ του. Πράγματι εὑρέθησαν πολλὲς εἰκόνες μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημιοβήτισσας, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἐπιγραφή : «Ἡ ἐλπὶς τῶν Χριστιανῶν».
Τότε ὁ Λέοντας γεμάτος ὀργὴ διατάζει νὰ τυφλωθεῖ ὁ ἀδελφός του προκειμένου νὰ παραδειγματιστεῖ ὁ λαὸς καὶ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν προσκύνηση τῶν Εἰκόνων. Ὁ πρίγκιπας

φοβισμένος, πέφτει στὰ πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ κλαίγοντας τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν λυπηθεῖ. Ἀμέσως ὁ πρίγκιπας ἀρνητὴς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ χτυπᾷ τὴν ἁγία Εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ ἕνα τσεκούρι στὸ πρόσωπο καὶ στὸ στῆθος τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἀλλά:« ...ὢ τῶν θαυμασίων Σου Χριστέ! Ἀμέσως ἐκ τοῦ χτυπήματος, κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Εἰκόνος, ὡς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Εἰκόνι φαίνεται καὶ σήμερον, ἤρξατο νὰ ρέῃ κρουνηδὸν αἷμα θερμὸν καὶ ἀχνίζον, ὡς τοῦ ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Τὸ τοιοῦτον θαῦμα, τὸ φρικτὸν καὶ ἐξαίσιον, βλέποντες πάντες ἔμειναν ἔκπληκτοι, ἄφωνοι καὶ τρέμοντες καὶ ἔκθαμβοι, ἐπὶ ὥραν πολλὴν συλλογιζόμενοι τὸ ἐξαίσιον καὶ φρικτὸν τοῦτο θαῦμα. Καὶ εὑρισκόμενος ὁ Βασιλεὺς ἐν ταραχῇ μεγάλη καὶ ἀνησυχία διέταξεν, ὅπως λάβουν ταύτην καὶ τὴν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ εἷς τῶν ὑπηρετῶν, ἰδὼν τὸ ὑπερφυὲς τοῦτο θαῦμα, τρομάξας καὶ ὅλως ἔκθαμβος, καὶ λόγῳ εὐλαβείας, ἔκρυψε ταύτην κρυφίως, χωρὶς οὐδεὶς νὰ γνωρίζῃ, εἰς θέσιν ἀσφαλῆ...».

Ἀφοῦ πέρασαν 120 χρόνια διωγμῶν ἐναντίον τῶν ἱερῶν εἰκόνων κατὰ τὸ ἔτος 843 μ.Χ., Σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία συνῆλθε μὲ πρωτοβουλία τῆς εὐσεβοῦς αὐτοκράτειρας Εἰρήνης, ἀποφάσισε τὴν ἀναστήλωση καὶ ἀποκατάσταση τῶν Εἰκόνων. Ἡ Ἁγία αὐτὴ Σύνοδος διετράνωσε τὴν διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὶς Εἰκόνες κηρύσσοντας ὅτι ἡ τιμὴ πρὸς τὸ εἰκονιζόμενο πρόσωπο μεταβαίνει πρὸς τὸ πρωτότυπο δηλαδὴ πρὸς τὴν εἰκονιζομένη προσωπικότητα. Διετράνωσε ἐπίσης τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν σεβασμὸ τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ τῆς ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι δημιουργημένος ὁ ἄνθρωπος.

Ἄρχισαν πάλι οἱ χριστιανοὶ νὰ τοποθετοῦν εἰκόνες παντοῦ ἐλεύθερα.
Ἦλθε τότε στὴν Κωνσταντινούπολη ἕνας Ἱερομόναχος ἀπὸ Μονὴ πλησίον τῆς

Καλαμάτας, γιὰ νὰ διευθετήσει θέματα τῆς Μονῆς του. Ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς Ἱερομόναχος πληροφορήθηκεγιὰ τὴν θαυμαστὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημιοβήτισσας καὶ κινούμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο ἐπεδίωξε νὰ ἀποκτήσει τὴν ἁγία Εἰκόνα. Μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ ἐνάρετος αὐτὸς Καλαματιανὸς ἀσκητὴς κατάφερε νὰ βρεῖ τὴν αἰμορροοῦσαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. « Ἐπιστρέψας καὶ ἐλθὼν εἰς Καλάμας ἐζήτησε νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ μέρος κατάλληλον πρὸς τοποθέτησιν τῆς Ἁγίας καὶ θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνος καὶ οἰκοδομήσῃ καὶ κατασκευάσῃ δι’ ἰδίων ἐξόδων του Ἱερὰν Μονήν. Καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον ἔργον του ἐξέλεξε τὴν σημερινὴν θέσιν, ποὺ εἶναι ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ... καὶ ἔκτισε τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον καὶ ἐναπόθεσεν ἐν αὐτῷ τὴν θαυματουργὸν ταύτην Ἁγίαν ...καὶ ἀποκατέστη ἡ Μονὴ ταύτη πλουσιωτάτη, ἔχουσα πολλοὺς πατέρας ἐναρέτους, ἀσκουμένους καὶ διάγοντας βίον ἰσάγγελον...».

Ἀπὸ τότε ἡ Ἁγία Εἰκόνα χορηγεῖ ἰάσεις παντοδαπὲς στοὺς μὲ πίστη καὶ πόθο προσκυνοῦντας Αὐτήν.
Ἡ Μονὴ Δημιόβης ἱδρύθηκε περὶ τὸ 850 μ.Χ. καὶ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα ἐν λειτουργίᾳ Μονὴ τῆς Μεσσηνίας. Εἶναι Σταυροπηγιακὴ ὅπως προκύπτει ἀπὸ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια τοῦ 1641 καὶ τοῦ 1788 ἐπὶ Πατριαρχείας Παρθενίου Α’ καὶ Προκοπίου Πελεκάση τοῦ ἐξ Ἀλαγονίας , ἀντίστοιχα.
Ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς Δημιόβης, τὸ Καθολικό, εἶναι ἐγγεγραμμένος σταυροειδὴς μὲ τροῦλλο.
Ἡ σημερινὴ Μονὴ εἶναι κτίσμα τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνα καὶ οἱ τοιχογραφίες κατασκευάσθηκαν τὸ ἔτος 1663. Τὸ τέμπλο εἶναι ξυλόγλυπτο καὶ κατασκευάσθηκε τὸ 1773.
Ἡ Μονὴ ὑπέστη πολλὲς καταστροφὲς κατὰ τὸ 1463 ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατὰ τὰ Ὀρλωφικὰ τὸ ἔτος 1770 καὶ κατὰ τὴν Γερμανικὴ Κατοχὴ 1941-1944.

Ἡ συμβολὴ τῶν μοναχῶν της κατὰ τὴν Ἐθνεγερσία τοῦ 1821 ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη.
Ἔκτοτε βοήθησε μὲ κάθε τρόπο ὑλικὰ καὶ πνευματικά τους ἔχοντας ἀνάγκη κατοίκους τῆς Καλαμάτας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Μέχρι σήμερα ἡ Μονὴ συμβάλλει στὴν κοινωνική, πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη τοῦ τόπου.
Τὸ ἔτος 1834 Ἡ Βαυαρικὴ κυβέρνηση διέλυσε τὴν Μονὴ ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῆς Γιάννιτσας ἀντέδρασαν δυναμικὰ καὶ ἡ Μονὴ ξαναλειτούργησε.
Τὸ ἔτος 1953 ὁ τότε Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος Δασκαλάκης μετέτρεψε τὴν Μονὴ ἀπὸ ἀνδρώα σὲ γυναικεία. Τὸ 1969 ἀναικαινίσθηκε ριζικά. Ἐπίσης μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1986 ἔγιναν σημαντικὲς ἐπισκευές. Σήμερα εὐσεβεῖς ἀσκήτριες διάγουν τὸν ἀγγελικὸ βίο στὴν ἁγία Μονὴ Δημιόβης.
Τὸ ἔτος 2011 σὲ συνεργασία μὲ τὴν Διοικούσα Ἐπιτροπὴ τῆς Μονῆς καὶ τὴν Ἐφορεία Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Καλαμάτας πραγματοποιοῦνται ἐπισκευὲς στὸ Καθολικὸ καὶ στὰ ἄλλα κτίσματα, μὲ ἔξοδα τῆς

Μονῆς.

Τὴν ἱερὰ εἰκόνα εὐλαβοῦνται πολὺ οἱ κάτοικοι τῆς Καλαμάτας ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Μεσσηνίας. Τὸ ἔτος 1843 ἡ ἁγία Εἰκόνα μεταφέρεται πρὸς προσκύνηση στὴν Καλαμάτα, μὲ τὴν σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσήνης Ἰωσὴφ, στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Καλαμάτας. Πλήθη λαοῦ προστρέχουν νὰ τὴν προσκυνήσουν νυχθημερὸν καὶ νὰ ζητήσουν τὰ ἐλέη της. Τὸ ἴδιο ἔτος μετεφέρθη στὸ Σταυροπήγιο τῆς Μάνης καὶ τὸ ἔτος 1915 στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Καλαμάτας.
Ἀπὸ τὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1946, καὶ κάθε χρόνο, μεταφέρεται μὲ ὁδοιπορία συνοδευόμενη ἀπὸ ἑκατοντάδες πιστοὺς στὸν Ἱερὸ Ναὸ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Γιαννιτσανίκων. Παραμένει σὲ αὐτὸν ἀπὸ 3-13 Σεπτεμβρίου

γιὰ νὰ χαρίσει ποικίλες ἰάσεις στοὺς μὲ εὐλάβεια τιμώντας Αὐτήν.
Τὸν Μάϊο τοῦ ἔτους 2012 μεταφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ ἐκτὸς Μεσσηνίας στὴν Αθήνα, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Νέων Σεπολίων, ὅπου χιλιάδες λαοῦ προσκυνοῦν τὴν Χάρη τῆς Παναγίας τῆς Δημιοβήτισσας καὶ νέα θαυμαστὰ σημεῖα ἐπιτελοῦνται.
Ἡ Μονὴ πανηγυρίζει στὶς 15 Αὐγούστου καὶ καθ’ ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἀνηφορίζουν χιλιάδες προσκυνητὲς γιὰ νὰ προσκυνήσουν εὐλαβικὰ τὴν Θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημιοβήτισσας.

Πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ποιεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσῳ τῆς Εἰκόνος τῆς Δημιοβήτισσας.
Προσωπικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα βιώνουν πολλοὶ καὶ τὰ ὁποῖα δὲν περιγράφονται, γιατὶ ὁ ἀνθρώπινος λόγος δὲν εἶναι ἱκανός, νὰ περιγράψει ἀναλυτικὰ τὴν κάθε προσωπικὴ ἐμπειρία.
Ἐκτὸς ἀπὸ σωματικὲς ἰάσεις ἡ Παναγία χορηγεῖ καὶ ψυχικὲς προκειμένου τὸ κάθε πρόσωπο νὰ ἀλλάξει νοοτροπία, νὰ ἀλλάξει στάση ζωῆς καὶ νὰ μεταποιήσει τὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς ἀπὸ ἀτομικὸ σὲ γεγονὸς σχέσης, σχέσης μὲ τὸν συνάνθρωπο, σχέσης μὲ τὸν Χριστό.

Δὲν ἦταν σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου νὰ προβάλλει διηγήσεις θαυμάτων τῆς Παναγίας Δημιοβήτισσας, τὰ ὁποῖα χορηγοῦνται ἀθόρυβα καὶ βιώνονται ἀθόρυβα στὴν ὕπαρξη κάθε ἀνθρώπου ἀλλὰ νὰ ἔχει δόξα καὶ τιμὴ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ νὰ χαρίζει ὑγεία, δύναμη καὶ φωτισμὸ νοῦ, σὲ ὅλους τους ἀνθρώπους τῆς γῆς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν τόπων.

Σὲ ὅσους δὲ ἀνέγνωσαν αὐτὲς τὶς λίγες, πρὸς τιμὴ Της γραμμὲς, ἂς τοὺς δίνει τὴν ἱκανότητα νὰ μετάδωσουν τὰ θαυμάσια Της καὶ σὲ ἄλλους προκειμένου καὶ αὐτοὶ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν πρὸς τὴν σωτηρία, διὰ πρεσβειῶν τῆς

Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου τῆς ὁποίας ἡ Χάρις ἔχει ἐπισκιάσει τὴν Ἱερά Της Εἰκόνα τὴν Δημιοβήτισσα, τὴν εὑρισκομένη στὴν Ἱερὰ Μονὴ Δημιόβης Μεσσηνίας.

πηγή: ***Από την Έκδοση της Ιεράς Μονής κατά το έτος 2012, η οποία έγινε με την επιμέλεια και μέριμνα του Αρχιμ. Νικολάου Οικονομίδη από τις εκτυπώσεις ΒΙΒΛΙΟΔΟΜΗ Α.Ε.***